

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Udrag fra REVOLUTIONSTIDEN.

Citation: Kaalund, H. V.: "Samlede Digte", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 153. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund01-shoot-idm140388192666784.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

1.

⊗ Giganten var styrtet; paa ensom Ø
maatte han, som rystede Verden, dø.
Og der var Fryd i Filistrenes Lejr,
nu havde man vundet den store Sejr;
nu havde man lænket med sejge Baand
Omvæltningens higende Kæmpeaand;
154 nu vared vel Freden til evig Tid;
nu blev det ej mér end til Pennestrid.
- Og Dagene kom, og Dagene gik,
og der blev blandet en Dvaledrik,
og der blev øst med et bundløst Sold
og præket om Fred og Maadehold;
men Misfornøjelsens Djævel sneg
sig over Jorden og drev sin Leg;
den listed sig ind i Hytte og Slot
med ængstende Tvivl og isnende Spot;
den rokked ved Alt, den gnavede skjult,
saa Alt blev tomt og underlig hult.
Og Tiden ligned en sminket Gjæk,
der skjulte med Smil de slappe Træk:
Den mærked Øxen ved Træets Rod,
den aned Vulkanen, hvorpaa den stod.
- Og der blev født en Slægt uden Ro,
en Slægt uden Tillid og Barnetro;
den hvirvled sig i den vildeste Dans,
den gabede midt i Blændværkets Glans;
hvad Tænkerne skrev, hvad Skjaldene sang,
det havde for den ej Livsfyldens Klang;
den lytted med Forventningens Ve,
som skulde nu brat det Mægtige ske!
Den vented og vented paa Skjæbnens Dom,
den raabte: Kom ind! men Ingen kom;
Den nye Messias, den nye Profet,
som Sværmerne spaaede, blev ikke set.
155 og Ingen tændte det Sandhedslys,
hvortil man trængte i Tvivlens Gys.
Hvad hjalp den grublende Menneskekløgt?
De Visers Sten blev forgjæves søgt,
det syntes Alt som et Kredsløb dumt,
hvor det Krumme blev evigt krumt.
Det var, som Livet i Fredens Skjød
var viet ind til en langsom Død,
det var, som skulde dets Pulse staa -
hvad eller Gjenfødselsens Time slaa.

⊗ Den kom, den kom, den anede Stund,
den brast under Foden, den hule Grund;
den mørke Sky har sit Lyn udsendt,
og Freden, "den evige Fred", er endt
I Oprør sig vælter Tidens Flod,
dens Bølger er røde af Menneskeblod;
dens usleste Bundfald af Had og Nag
er steget for Lyset og kommet for Dag;
og alle de Suk, som i Stilhed lød,
om gammel Uret og gammel Nød,
om svegne Løfter og skuffede Haab,
nu svulme til et Befrielsesraab -
et Raab, der henfarer med Stormens Sus,
saa Throner vakle og styrte i Grus;
og Folkevilliens Kæmpe stor
opløfter vild sit Hoved fra Jord;
156 den knejser i Sky med Titanens Trods:
"Jeg vil ej behandles som død Kolos;
imens I fejred Blændværkets Fest,

stod jeg derude i Slud og Blæst.
Nu vil jeg smage den Lykke engang,
hvorom saa fristende Ordene klang.
Til Lykkens Ø fører vel en Bro,
hvis ellers jeg kan mine Drømme tro,
og kan jeg ikke derover naa,
velan, lad da Dommedagskampen staa!"

⌘ Det vakler, det brager ved Kæmpens Gang,
og Dødsskrig sig blande med Sejerssang.
Den højeste Stordaad, den plumpeste Vold
opløfter Sjælen og isner den kold.
Og Alt sig blander saa sært iflæng:
Hist strækker sig Betler i Kongeseng;
mens Jordens Mægtige husvilde gaa,
tage Tiggerens Børn deres Guld kroner paa.
Ydmyget er Alt, som knejste i Sky;
det Gamle er styrtet, men hvor er det Ny,
det Ny, det Ny, som blev forberedt?
- en Herlighed, som Ingen har set!
Det er, som vi staa mellem Verdner to
og har kun en Spindevævstraad til Bro.
Vi sé omkring os et Syndflodshav,
men ikke den Jord, som skal stige deraf
157 med klarere Lys, med renere Luft,
vi mærke ikke dens Blomsterduft,
vi famle endnu i Mulm og Nat.
- Hvor findes det frelsende Ararat?